

Empujados por el Espíritu:

"Aquí estoy, envíame"

7 DE MAYO

VOCACIONES NATIVAS

JORNADA DE ORACIÓN POR LAS VOCACIONES

Primeiro momento: «saír»

«A pastoral vocacional reclama unha Igrexa en movemento, capaz de pasar os propios confins... Debemos aprender a saír da nosa rixidez que nos fai incapaces de comunicar a alegría do Evangelio, das fórmulas estandarizadas que con frecuencia son anacrónicas, das análises preconcebidas que encaixan a vida das persoas en esquemas fríos. Saír de todo iso» (Papa Francisco, Discurso participantes Congreso pastoral vocacional, Roma 2016).

Preguntámonos:

- Que impulsaba a Xesús a ir dunha cidade a outra? Que nos debe impulsar a nós?
- Que nos para ou nos detén a nós «a saír» no que se refire ás vocacións?
- Que teremos que cambiar para mellorar a pastoral vocacional na nosa comunidade?

Segundo momento: «ver»

«Cando pasa polo camiño, Xesús detense e concentra a mirada no outro, sen présa. E isto fai atraente e fascinante a súa chamada. Hoxe córrese o risco de caer nun activismo organizativo baleiro, sen deterse para atopar ás persoas. O Evanxeo, ao contrario, fainos ver que a vocación empeza cunha mirada de misericordia que se pousou sobre min. Do mesmo xeito imaxino a mirada de cada pastor: atento, non precipitado, capaz de deterse e ler en profundidade, de entrar na vida do outro sen xamais facelo sentir nin ameazado nin xulgado.» (Papa Francisco, ibid.).

Terceiro momento: «chamar»

«Saír, ver e, terceira acción, chamar. É o verbo típico da vocación cristiá. Xesús non fai longos discursos, non ofrece un programa ao que adherirse, non fai proselitismo nin ofrece respostas prefabricadas. Dirixíndose a Mateo, límitase a dicir: “Sígueme!”. Deste xeito suscita nel a fascinación de descubrir unha nova dirección, abrindo na súa vida cara a un “lugar” que vai máis aló do pequeno banco onde estaba sentado. Así, tamén nós, no canto de reducir a fe a un libro de receitas ou un conxunto de normas para observar, podemos axudar aos mozos a facerse as preguntas xustas, a poñerse en camiño e a descubrir a alegría do Evanxeo». (Papa Francisco, ibid.).

ORACIÓN

Pai, quero abrir o meu corazón ao mundo,
dar a coñecer o tesouro da túa tenrura
e anunciar a túa alegría aos meus irmáns.

“Aquí estou, envíame”.

Quero ser “portador de Cristo”,
profeta da túa palabra e testemuña do teu amor,
ata alcanzar os confins da terra.

“Aquí estou, envíame”.

Ti, que nos empuxas co teu Espírito
e superas as nosas expectativas,
camiña comigo e sé sempre a miña forza.

“Aquí estou, envíame”.

Pídocho por medio de María,
a humilde, a xenerosa, a valente.

Amén.

Reflexión-testemuño

Deixarse levar por Deus

Chámome Juan Jesús. Teño 24 anos e agora estudo o doutoramento en Filosofía. Movido desde sempre por un desexo de Deus vou aprendendo a atopalo na miña vida cotiá empuxado polo Espírito.

Falar de vocación é falar do camiño que o Señor propuxo. El é quen propón. Pese a que a rutina, o inglés, o deporte, os amigos, os estudos, etc. non deixan un oco para pararse a pensar que se quere da vida, Deus sempre se fai presente. Non o fará con grandes pancartas nas que poña o teu nome, senón en cada persoa que pon ao teu carón. Ao longo da miña vida puxo a moitas persoas cabo de min que foron descubríndome os pasos que dar, Franciscanos Conventuais e Fillas da Virxe das Dores, especialmente.

E unha vez que coñeces, acertando e errando, o camiño, o teu camiño, é momento de deixarche levar por Deus. Recordo aquel exemplo que me puxo un sacerdote: consiste, como nun baile, “en deixar que El che leve”. É moi difícil pero á vez apaixonante pensar que é El quen che guía, quen che marca os pasos, aínda que moitas veces pisémonos.

Sexa cal for a chamada que o Señor che fai: déixache levar. Só así poderás ser un sacerdote exemplar, unha relixiosa entregada e abnegada, un laico comprometido na misión...

Todo está cumprido (Xn 19, 30):

Chámome Tamara e son postulante no mosteiro da Conversión. Teño 19 anos e fai apenas un mes que vivo como irmá agustina do mesmo. A miña vocación nace cando teño 14 anos. Eran tempos difíciles para min por distintas razóns. Sentíame baleira, cargada de insatisfaccións, triste, sen demasiados horizontes; e é aí, no medio da miña tebra, cando o Señor abriuse paso a través da presenza de dúas relixiosas que levaban a catequese de confirmación que eu estaba iniciando. Unha pregunta atormentaba o meu corazón: por que elas que non teñen nada son felices e eu, que o teño todo, atópome nunha escuridade paralizante? Un día atrevínme a preguntarllo a unha delas e respondeume cunha soa palabra: Xesús. Nese momento pareceume atopar o fío que me sacaría do baleiro no que me atopaba, pero, por onde empezar?, estaba na miña man?, podería eu atopar a Xesús vivo? Así, un día achegueime e falei con ela ata o fondo. Revelei aos poucos todo o que me ataba e, como un lume que vai destruindo o seco, empecei a experimentar que, como os de Emaús, o meu corazón ardía por dentro de gozo. Xa sabía a razón da miña esperanza! Era El, só El. E foi así onde souben que toda a miña existencia estaba referida a este “Ti” que me arrebatava por dentro.